

Ανακοίνωση ΚΚΚ (Kurdistan Communities Union) – Λύνοντας το Παλαιστινιακό και το Κουρδικό Ζήτημα

Ανακοίνωση του Kurdistan Communities Union στις 13/10

Μετάφραση : Μηνάς Μπλάνας

Χιλιάδες άνθρωποι, τόσο από το Ισραήλ όσο και από την Παλαιστίνη, έχουν χάσει τις ζωές τους από τις επιθέσεις που πραγματοποιήθηκαν από την Χαμάς και τις επόμενες επιθέσεις από το κράτος του Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους, ειδικότερα στην Λωρίδα της Γάζας. Και οι δύο επιθέσεις κατέληξαν σε μία πλήρη σφαγή. Είμαστε βαθιά ανήσυχοι και λυπημένοι γι' αυτή την κατάσταση. Ως Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, θα θέλαμε να εκφράσουμε τα συλλυπητήριά μας τόσο στον παλαιστινιακό αραβικό λαό όσο και στον εβραϊκό λαό του Ισραήλ. Όχι μόνο όσα έχουν γίνει μέχρι τώρα, αλλά και τα μελλοντικά σενάρια που συζητιούνται, είναι άκρως ανησυχητικά. Πρόκειται για εξαιρετικά λανθασμένες στάσεις που βαθαίνουν τα προβλήματα και καταλήγουν σε σφαγές της κοινωνίας. Κατ'αρχάς, θα πρέπει να εγκαταλειφθούν αμέσως και να σταματήσουν οι επιθέσεις.

Όπως οι μέθοδοι της Χαμάς είναι λάθος, η στάση του ισραηλινού κράτους είναι επίσης απαράδεκτη. Το ισραηλινό κράτος πρέπει να τερματίσει τις επιθέσεις και τον αποκλεισμό της Γάζας και δεν πρέπει να καταφύγει σε βία κατά του παλαιστινιακού λαού με κανέναν τρόπο.

Το παλαιστινιακό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί μέσω της βίας,

αλλά μέσω της δημοκρατίας και της αναγνώρισης των δικαιωμάτων των Παλαιστίνιων. Η βίαιη προσέγγιση μόνο θα βαθύνει τα προβλήματα. Η πικρή εικόνα που προέκυψε τις τελευταίες μόλις ημέρες, είναι αποτέλεσμα της ώθησης του παλαιστινιακού ζητήματος σε μια άλυτη κατάσταση. Και η αιτία που συμβαίνει αυτό, είναι το ίδιο το πρόβλημα. Εάν κάποιος είναι πραγματικά ενοχλημένος από αυτή την κατάσταση, είναι απαραίτητο να επικεντρωθεί στη λύση του παλαιστινιακού ζητήματος. Κάθε βήμα που πρέπει να γίνει, κάθε στάση που πρέπει να ληφθεί, χωρίς να συζητιέται η λύση του παλαιστινιακού ζητήματος και τα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού, θα οδηγήσει σε εμβάθυνση των προβλημάτων. Το αιώνιο Παλαιστινιακό ζήτημα έχει αποδείξει αυτό το γεγονός επανειλημμένα.

Οι εξελίξεις στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ κατέδειξαν για άλλη μια φορά τη σημασία μιας προσέγγισης στο πλαίσιο ενός «δημοκρατικού έθνους» από τον Abdullah Öcalan για τη λύση των προβλημάτων στη Μέση Ανατολή. Η κρατικιστική νοοτροπία είναι η ρίζα των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η κοινωνία και η ανθρωπότητα. Από την ιστορία μέχρι τις μέρες μας, καθώς έχει αναπτυχθεί αυτή η νοοτροπία, τα προβλήματα έχουν αυξηθεί. Το γεγονός ότι το κράτος γεννήθηκε πρώτα στη Μέση Ανατολή, έχει καθοριστικό ρόλο στο γεγονός ότι τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή είναι τόσο πολλά και βαθιά ριζωμένα. Από την άλλη, τα προβλήματα βάθυναν ακόμη περισσότερο με τη μεταφορά του συστήματος του έθνους-κράτους που ανέπτυξε η καπιταλιστική νεωτερικότητα στη Μέση Ανατολή. Όλα τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή σήμερα, συμπεριλαμβανομένου του Κουρδικού ζητήματος, πηγάζουν από τη νοοτροπία του έθνους-κράτους. Η ισραηλινο-παλαιστινιακή σύγκρουση είναι επίσης ριζωμένη στη νοοτροπία του έθνους-κράτους. Όλα τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή, ιδιαίτερα το κουρδικό και το παλαιστινιακό, μπορούν να λυθούν μόνο με την υπέρβαση του έθνους-κράτους. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να διορθωθεί η λάθος πορεία στη Μέση Ανατολή. Εάν πρόκειται να υπάρξει μια πραγματική αλλαγή, αυτό μπορεί να

επιτευχθεί μόνο με την υπέρβαση της νοοτροπίας του έθνους-κράτους, με την ανάπτυξη του συστήματος του «δημοκρατικού έθνους» που βασίζεται στη συνύπαρξη, την ισότιμη και κοινή ζωή των λαών και σε αυτή τη βάση, με τη δημοκρατική επίλυση των ζητημάτων του κουρδικού και του παλαιστινιακού λαού. Τα προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν με τη δημιουργία περισσότερων κρατών, όπως συχνά ειπώνεται. Αντίθετα, τα προβλήματα μπορούν να λυθούν με την ενίσχυση της κοινωνίας, την ανάπτυξη της δημοκρατίας και μιας ζωής σύμφωνα με το «δημοκρατικό έθνος» που βασίζεται στην ελεύθερη, ισότιμη, δημοκρατική αυτοδιοίκηση και βούληση των κοινωνιών. Έτσι μπορούν να λυθούν τα προβλήματα τόσο του εβραϊκού λαού όσο και του παλαιστινιακού λαού.

Η Ιερουσαλήμ, η οποία θεωρείται ιερή από τρεις θρησκείες και οι αρχαίες παλαιστινιακές και ισραηλινές γεωγραφίες, μπορούν καλύτερα να ζήσουν με ελευθερία και ειρήνη με αυτό το μοντέλο. Διαφορετικά, τα μοντέλα των εθνών-κρατών οδηγούν αναπόφευκτα σε σύγκρουση, πόλεμο και αμοιβαία καταστροφή. Αυτό φαίνεται καλύτερα στην αραβο-εβραϊκή πραγματικότητα. Η μόνη μέθοδος για να εξαλειφθεί αυτό το συγκρουσιακό και καταστροφικό δίλημμα είναι η προσέγγιση του «δημοκρατικού έθνους».

Η υπόθεση του παλαιστινιακού λαού είναι νόμιμη και τίποτα δεν μπορεί να αρνηθεί τη νομιμότητά της. Ως Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, στεκόμαστε πάντα δίπλα στη δίκαιη υπόθεση του παλαιστινιακού λαού. Η λύση του παλαιστινιακού είναι εξίσου σημαντική με το κουρδικό ζήτημα για τη λύση των προβλημάτων και την ανάπτυξη του εκδημοκρατισμού στη Μέση Ανατολή. Το κράτος του Ισραήλ πρέπει να δει αυτή την πραγματικότητα και πάνω από όλα να αναγνωρίσει την ύπαρξη και τη δημοκρατική βούληση του παλαιστινιακού λαού. Η λύση του παλαιστινιακού ζητήματος είναι θεμελιώδης προϋπόθεση για όλους τους λαούς της Μέσης Ανατολής, ιδιαίτερα για τον εβραϊκό λαό, για να ζήσουν

με ελευθερία, ασφάλεια και ειρήνη. Από την άλλη, μια σωστή και με σεβασμό προσέγγιση στα ιστορικά δράματα και τις γενοκτονίες που βίωσε ο εβραϊκός λαός το απαιτεί απολύτως. Χωρίς λύση στο παλαιστινιακό ζήτημα, ο εβραϊκός λαός δεν μπορεί να αισθάνεται άνετα στη συνείδησή του και δεν μπορεί να καταδικάσει και να εξαλείψει τη μεταχείριση στην οποία έχει υποβληθεί. Πιστεύουμε ότι ο εβραϊκός λαός έχει αρκετή από αυτή τη συνείδηση, τη σοφία και τη θέληση. Ο εβραϊκός λαός είναι ένας από τους αρχαίους λαούς της Μέσης Ανατολής και έχει πολύ σημαντική θέση και συμβολή στη διαμόρφωση της κουλτούρας και της κοινωνικότητας της Μέσης Ανατολής. Όπως ακριβώς οι κούρδικοι, αραβικοί, περσικοί, τούρκικοι, αραμαϊκοί κ.λπ. λαοί της Μέσης Ανατολής, έτσι και ο εβραϊκός λαός έχει το δικαίωμα να ζει στη Μέση Ανατολή, στην αρχαία γεωγραφία όπου έζησε ιστορικά.

Το τουρκικό κράτος και η κυβέρνηση ΑΚΡ-ΜΗΡ δεν προσεγγίζουν το παλαιστινιακό ζήτημα ειλικρινά και πραγματικά. Το χειρίζεται εξ ολοκλήρου ως ένα θέμα που μπορεί να εκμεταλλευτεί. Ο φασίστας αρχηγός Ταγίπ Ερντογάν προσεγγίζει το Παλαιστινιακό ζήτημα με αυτή την αντίληψη και προσπαθεί να το χρησιμοποιήσει ως διαπραγματευτικό χαρτί για να εφαρμόσει τις πολιτικές του για κουρδική γενοκτονία. Αυτός είναι ο μόνος λόγος που τους ενδιαφέρει το Παλαιστινιακό ζήτημα. Διαφορετικά, σίγουρα δεν είναι ολόψυχα στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού. Αν το τουρκικό κράτος και ο Ταγίπ Ερντογάν ήταν ειλικρινείς σε αυτά που λένε, πρώτα απ' όλα δεν θα προσέγγιζαν έτσι τους Κούρδους και θα έλυναν το κουρδικό ζήτημα.

Όπως δεν μπορεί κανείς να είναι δίκαιος και δημοκρατικός στο Ισραήλ, χωρίς να βλέπει και να αναγνωρίζει τα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού, έτσι δεν μπορεί να είναι το ίδιο στην Τουρκία χωρίς να βλέπει την κουρδική πραγματικότητα, χωρίς να αναγνωρίζει τα δικαιώματα του κουρδικού λαού και χωρίς να υποστηρίζει τον αγώνα του. Συγκεκριμένα, κανείς δεν μπορεί

ποτέ να σταθεί δίπλα στη δίκαιη υπόθεση των άλλων. Η προσέγγιση του κουρδικού λαού και του κουρδικού ζητήματος στην Τουρκία μοιάζει με χαρτί λυχνίας.

Είναι απολύτως αδύνατο για όσους κοιτάζουν τους Κούρδους με σκοτεινά πρόσωπα ή τους αγνοούν, να προσεγγίσουν σωστά τους άλλους και να σταθούν δίπλα τους. Αν αυτό επιχειρείται, τότε υπάρχει μεγάλη διαστρέβλωση και υποκρισία. Αυτό κάνει η κυβέρνηση AKP-MHP και ο Ταγίπ Ερντογάν. Στην ομιλία του, ο Ταγίπ Ερντογάν από τη μια υποτίθεται λέει ότι οι επιθέσεις του κράτους του Ισραήλ είναι άδικες και τις καταδικάζει. Αλλά από την άλλη, στην ίδια ομιλία, μιλάει με μίσος για το πώς θα επιτεθεί ακόμη περισσότερο στους Κούρδους και θα σκοτώσει περισσότερους/ες. Αυτό δεν είναι υποκριτική ανεντιμότητα και εξαπάτηση του κόσμου; Αυτά είναι σίγουρα κροκοδείλια δάκρυα. Πώς μπορεί κανείς να μιλήσει για το τι συμβαίνει στη Γάζα και τα δεινά του παλαιστινιακού λαού, όταν αυτό που γίνεται στη Ροζάβα είναι προφανές και θα συνεχιστεί; Στις αεροπορικές επιδρομές του τουρκικού κράτους κατά της Ροζάβα βομβαρδίστηκε ολόκληρο το σύστημα υποδομής της περιοχής. Φράγματα, σταθμοί ηλεκτροπαραγωγής, πετρελαιοπηγές, αποθήκες ανεφοδιασμού και πολλές άλλες εγκαταστάσεις χτυπήθηκαν. Σε αυτές τις επιθέσεις έχασαν τη ζωή τους δεκάδες άνθρωποι.

Όσοι το κάνουν αυτό στον κουρδικό λαό, δεν μπορεί να αναμένεται να είναι ειλικρινείς απέναντι στον παλαιστινιακό λαό και την υπόθεσή του. Από την άλλη πλευρά, όσοι δεν υψώνουν τις φωνές τους ενάντια στις επιθέσεις και τις σφαγές του κράτους και της κυβέρνησης AKP-MHP κατά των Κούρδων και της Ροζάβα και όσοι το βλέπουν αυτό σωστό και το υποστηρίζουν, δεν μπορούν να είναι σε μια βάσιμη προσέγγιση. Τα δάκρυα που χύνονται από αυτές τις ομάδες δεν είναι τίποτε άλλο από τα κροκοδείλια δάκρυα που έριξε ο Ταγίπ Ερντογάν. Ίσως δεν γνωρίζουν πώς φαίνονται, αλλά όλοι στον κόσμο εκτός από αυτούς ξέρουν πολύ καλά πώς φαίνονται.

Συμπροεδρία

Εκτελεστικό Συμβούλιο του ΚΚΚ (Ένωση Δημοκρατικών Κοινοτήτων του Κουρδιστάν)

Respiro di Liberta Open Call

A purple poster for the 'Respiro di Liberta Open Call'. At the top, it says 'κοινωνικός χώρος για την Ελευθερία Respiro(Ιουλιανού 30)'. Below that, 'OPEN CALL' is written in large yellow letters. A list of activities follows: '*ΟΜΑΔΕΣ', '*ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ', '*ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ', '*ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΑ', '*ΜΑΘΗΜΑΤΑ', and '*WORKSHOPS'. A paragraph in yellow text reads: 'επειδή οι γειτονιές μας φαντάζουν ομορφότερες με ζωντανούς ελεύθερους κοινωνικούς χώρους'. At the bottom, there is a black box with the word 'RESPIRO' in white, and below it, 'ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ'. The contact information '(!) επικοινωνήσε μαζί μας: respiro@riseup.net' is at the very bottom.

Respiro di Liberta

Το Respiro di Liberta είναι ένας ελεύθερος κοινωνικός χώρος που βρίσκεται στον δρόμο της Ολυμπιάδος, Ιουλιανού και Ολυμπιάδος-πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας. Απότοκο της πολιτικής και κοινωνικής παρακαταθήκης του κοινωνικού χώρου για την ελευθερία «Μικρόπολις», το Respiro di Liberta αποτελεί έναν χώρο συλλογικοποίησης, έκφρασης και πολιτικής παρέμβασης στο υπάρχον, στεγάζοντας άτομα και ομάδες που αντιστέκονται στην ακινησία, την πειθαρχία, την ανάθεση. Κάποιες από τις

ομάδες που στεγάστηκαν ή στεγάζονται ακόμα στο χώρο είναι οι: Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης, Κάφτρα, Απάλευτος Α.Σ.(πρώην Micropolis kick box), Copwatch.gr, Εργαστήρι Κεραμικής Γαία +980°C κα.

Πώς γεννάται και πώς δρα ένας ελεύθερος κοινωνικός χώρος;

Το «Μικρόπολις» γεννήθηκε από την εξέγερση του 2008 κι έγινε η πιο μαζική εδαφικοποιημένη πρόταση εξόδου από τις σχέσεις κυριαρχίας αλλά και προοπτική για την ζωή που θέλουμε στις πόλεις και τις γειτονιές μας. Τελευταία του παρακαταθήκη ήταν το πολυεπίπεδο «Δίκτυο Covid-19: Αλληλεγγύη Θεσσαλονίκης» . Από την πρώτη προσταγή του κράτους για παύση κάθε κοινωνικής λειτουργίας υπήρξε και η έμπρακτη αμφισβήτηση ότι ο συλλογικός δρόμος της αλληλοβοήθειας και της αυτοοργάνωσης είναι ένας δρόμος προοπτικής. Κόντρα στις πειθαρχήσεις του κυρίαρχου, δεν αφήσαμε το μονοπώλιο των ζώων μας στην αγορά και το κράτος. Υψώσαμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις παίρνοντας την υγεία στα χέρια μας. Δείξαμε ότι μπορούμε να μείνουμε στην κοινότητα και στη γειτονιά, ότι υπεύθυνα και με ασφάλεια μπορούμε να ανοίξουμε δρόμους μέσα στα αδιέξοδα της κρατικής διαχείρισης και ότι η ματιά της μιας, απέναντι στον άλλον, χωρίς διαχωρισμούς και διακρίσεις, είναι η μόνη εγγύηση της ύπαρξης.

Ανάσα Ελευθερίας

Έτσι τώρα και ο νέος χώρος, ως συνέχειά του «Μικρόπολις», ήταν αδύνατον να δημιουργηθεί εκ του μηδενός, αφού γνωρίζουμε πια καλά πως κοινωνικός κινηματικός χώρος νοείται μόνο ως έδαφος που αυτοθεσμίζεται εντός και διαμέσου της κοινωνίας, εντός και διαμέσου της κινηματικής διαδικασίας. Με άλλα λόγια, χώρος ανοικτός στις προκλήσεις που επιφυλάσσει η κυκλοφορία των αγώνων και συνάμα ανοικτός στην καθεμιά και στον καθένα που αντιστέκεται στον κλοιό της κυρίαρχης εξουσίας.

Στόχος του αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος *Respiro di Liberta* είναι να δημιουργήσει το έδαφος για εξωστρεφή κοινωνική και

πολιτική δράση των ομάδων και των ατόμων που το απαρτίζουν, πάντα με αντι-ιεραρχικά στοιχεία και πέρα από κρατικούς οργανισμούς και ΜΚΟ. Αυτή αποτελεί και η βασική αρχή του χώρου. Η μεγάλη εμπειρία του Μικρόπολις μας δείχνει ότι τα εγχειρήματα, όσο σημαντικό έργο και να παράγουν σε νοήματα και ως έμπρακτα παραδείγματα πέρα από την αγορά και το κράτος, χρειάζεται να ξεφεύγουν από την εσωστρέφεια και τον ιδρυματισμό και να βγαίνουν στον δημόσιο χώρο, εκεί όπου γεννάται η αντίσταση, η κοινωνικοποίηση των προταγμάτων ως αμφισβήτηση προς το υπάρχον και οι αγώνες χειραφέτησης.

Τι χαρακτηριστικά έχει ο χώρος και πώς συμμετέχει κάποια/ος σε αυτόν;

Η αμεσοδημοκρατική συνέλευση του χώρου ασχολείται κυρίως με πολιτικές δράσεις εντός κι εκτός του χώρου, έχοντας, δηλαδή, ως κύρια απεύθυνση ίδια την κοινωνία και την διάδοση των κινημάτων και των αγώνων. Στη συνέλευση συμμετέχουν άτομα και ομάδες που επιθυμούν να δραστηριοποιηθούν στο πεδίο αυτό, έξω από μικροπολιτικούς ανταγωνισμούς με ξεκάθαρη θέση μέσα στις διαδικασίες της συνέλευσης και στον ίδιο το χώρο.

Καλούμε κάθε άτομο ή ομάδα που ενδιαφέρεται να συμμετάσχει στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο *Respiro di Liberta*, σεβόμενη τα πολιτικά χαρακτηριστικά του, όπως η άμεση δημοκρατία, η αυτοδιαχείριση, η αντι-ιεραρχία, ο αντισεξισμός, ο αντιφασισμός, να παραβρεθεί στο

Ανοιχτό κάλεσμα την Κυριακή 22/10 στις 6 μ.μ. στον Κοινωνικό Χώρο για την Ελευθερία *Respiro*(Ολυμπιάδος με Ιουλιανού, πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)

ή μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας στο ***mail: respiro@riseup.net***

ή στα social: *respiro_social_space (instagram)* και *Respiro di Libertà Social Space for Freedom (facebook)*

Εισήγηση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης την 1η μέρα του 2ημέρου εκδηλώσεων: Η πόλη πέρα από τις εκλογές

Εκδήλωση : “Δημόσιος χώρος ελεύθερος και κοινωνικός ή εξευγενισμένος και εμπορευματοποιημένος; Η εδαφικοποίηση των αντιστάσεων και η αξία των ελεύθερων κοινωνικών χωρών και των καταλήψεων”

Εισήγηση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης

Η πραγματικότητα σήμερα μας βρίσκει όλες και όλους σε μία προσπάθεια να ισορροπήσουμε μεταξύ επιθυμίας για ζωή και προσπάθειας για επιβίωση. Με βασικές ανάγκες όπως στέγη, τροφή, υγεία και εκπαίδευση να γίνονται όλο και πιο απλησίαστες για την κοινωνική βάση, η συλλογικοποίηση αποκτά όλο και πιο ζωτική σημασία.

Οι συνεχείς ρυθμοί της καθημερινής ζωής, των συνεχόμενων υποχρεώσεων και της εργασίας, έχουν επιδράσει σε τεράστιο στην κοινωνική αποξένωση και την αδιαφορία. Η πόλη νοείται ως ένα συμβιβαστικό πεδίο αναγκαστικής αλληλεπίδρασης με τον διπλανό, από το οποίο προσπαθούμε κάθε φορά να αποδράσουμε με την πρώτη ευκαιρία. Το αποτέλεσμα είναι λυπηρό: το όποιο ενδιαφέρον έχουμε για καλή ζωή να μην εστιάζεται στο πώς θα φτιάξουμε την ζωή έστω λίγο πιο βιώσιμη αλλά στο πώς θα ξεφύγουμε ή θα βρούμε τρόπους να ξεχαστούμε από αυτή.

Τα ερωτήματα ωστόσο παραμένουν: Πώς θα καταφέρουμε να επιστρέψουμε σε έννοιες όπως η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη, όταν το κράτος ως εγγυητής της κοινωνικής αναπαραγωγής

προβάλλει

και προωθεί τον κανιβαλισμό και την ατομικότητα; Πώς θα δώσουμε ξανά νόημα σε ζητήματα όπως αυτό του δημόσιου χώρου, αν αυτός δεν υπάρχει ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, υπάρχει αλλά δεν έχουμε πρόσβαση σε αυτόν; Παράλληλα, όμως, και κύρια, γιατί μας απασχολεί τόσο το ζήτημα των δημοσίων χώρων σε σχέση και με την πόλη; Ο δημόσιος χώρος ανέκαθεν αποτελούσε σημείο συνάντησης των πολλών,

ελεύθερης έκφρασης των από τα κάτω, πεδίο ζύμωσης και αλληλεπίδρασης. Αποτελούσε και αποτελεί, δηλαδή, χώρο όπου παράγεται πολιτική και σκέψη. Κυρίως, όμως, αποτελεί τον καρπό κάθε κοινωνικής αντίστασης και αμφισβήτησης των επιταγών της Κυριαρχίας. Θα πρέπει να αναρωτηθούμε, ωστόσο, εάν και κατά πόσο η σύγχρονη ζωή επιτρέπει την ύπαρξη του χαρακτήρα αυτού ή αν η ιδιωτέυση έχει ριζώσει τόσο πολύ στη συλλογική συνείδηση, που πλέον θα πρέπει να προσεγγίσουμε το θέμα αυτό με νέους όρους.

Το ζήτημα του δημόσιου χώρου έρχεται σε άμεση σύνδεση με την αρχιτεκτονική, τη δομή και την λειτουργία των μεγαλουπόλεων στο σήμερα, καθώς στην ανάπτυξη του αστικού ιστού. Η οποιαδήποτε σκέψη για δημιουργία χώρων ελεύθερων και με κοινωνικό πρόσημο καίγεται στον βωμό του κέρδους και του τραπεζοκαθίσματος. Έτσι, ο Πολίτης -Κάτοικος λογίζεται πρώτα ως καταναλωτής/ρια και μετά ως ενεργό μέλος ενός συνόλου με κοινό γεωγραφικό, οικονομικό, κοινωνικό έδαφος. Γι' αυτό τον λόγο βλέπουμε όλο και πιο συχνά τις πλατείες, τα πάρκα, τους δρόμους κ.ο.κ να αποκτάνε έναν χαρακτήρα τελείως αποστειρωμένο και παράλληλα αρκετές φορές αφημένα στο έλεος του κάθε επιχειρηματία. Η χρησιμότητα και το νόημα του δημόσιου χώρου, έτσι όπως κατευθύνεται από την Εξουσία, δε νοείται παρά ως ένα πεδίο προς εκμετάλλευση, όπως τα κοινά αγαθά. Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να χρησιμοποιείται αποκλειστικά με βάση το χρηματικό κέρδος και οτιδήποτε δεν μπορεί να αποδώσει ανάλογα ως προς αυτό είτε θα πρέπει να αναμορφωθεί είτε να απαξιωθεί πλήρως.

Η αναμόρφωση έχει να κάνει με την ανακατάταξη των αναγκών που δημιουργούνται γύρω από τον δημόσιο χώρο. Έννοιες και ανάγκες όπως η συνεύρεση, η κοινωνικοποίηση, η ελεύθερη πρόσβαση - χωρίς αντίτιμο και με καθολική προσβασιμότητα- παραμερίζονται. Αντιθέτως, για τον δημόσιο χώρο προωθείται ένας χαρακτήρας που έχει να κάνει με το στιγμιαίο, π.χ ξεκούραση σε ένα παγκάκι μέσα στο συνεχές τρέξιμο της πόλης, αλλά και την απαγόρευση οποιασδήποτε εκδήλωσης παρεκκλίνει από τα standards της Εξουσίας και της Ελληνικής Αστυνομίας. Η φυσιογνωμία της πόλης, δηλαδή, αποκτά έναν χαρακτήρα εμπορευματοποιημένο και αποστειρωμένο, ελκυστικό μόνο για τους επισκέπτες της.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη υπάρχουν και αλληλοεπιδρούν οι καταλήψεις και οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι. Όντες οργανισμοί δημιουργίας ενός διαφορετικού πολιτισμού, αυτού της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης, της κοινότητας, της διαρκούς αμφισβήτησης, αποτελούν παράλληλα έναν χώρο δημόσιο -ως προς την χρήση του- πέρα από το Κράτος και την Αγορά , ένα αυθεντικά δημόσιο πεδίο αλληλεπίδρασης και μπολιάσματος νοημάτων και αντίστασης στο υπάρχον. Για όλα αυτά θα μας μιλήσουν καλύτερα οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που είμαστε σήμερα μαζί.

Από την μεριά μας, αν θα μπορούσαμε να προσφέρουμε κάτι παραπάνω με βάση και την εμπειρία μας από την συμμετοχή μας στους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και σε καταλήψεις είναι το κατά πόσο καταφέρνουν να μπολιαστούν με την κοινωνία και να βγούνε και πέρα από τους τοίχους του εγχειρήματος. Γιατί μπορεί να είναι μεν ανοιχτοί και όντως να δημιουργούν ένα πεδίο αμφισβήτησης, όμως συναντάται αρκετά συχνά η δυσκολία να γίνει ορατό αυτό στην κοινωνική και δημόσια σφαίρα. Δεν αρκεί ένας ελεύθερος κοινωνικός χώρος να είναι ανοιχτός και γεμάτος ζωή για να παράξει κοινωνικό νόημα και χρησιμότητα, παρότι αυτό αποτελεί και το μεγαλύτερο πεδίο αντίστασης στην κρατική καταστολή. Αλλά διαφαίνεται πως είναι αναγκαίο να υπάρχει συνεχώς στον δημόσιο χώρο, προπαγανδίζοντας τις θέσεις του και κάνοντας πολιτική. Με λίγα λόγια, δεν φτάνει να έρχεται μόνο η

κοινωνία στους Ε.Κ.Χ.· πρέπει να βγούνε κι αυτοί προς την κοινωνία και να αλληλοεπιδράσουν στη δημόσια σφαίρα.

Ο δημόσιος χώρος δεν αναπλάθεται μόνος του, αντιθέτως φτιάχνει τα νοήματα που του δίνονται. Κι αν δεν τα δημιουργήσουμε εμείς, τότε οι εταιρείες και το κράτος θα εξακολουθούν να έχουν το πάνω χέρι. Γι' αυτό επιλογή και στρατηγική μας είναι να κάνουμε όσα περισσότερα δρώμενα -πολιτικά και πολιτιστικά- γίνεται σε πάρκα και πλατείες, έτσι ώστε να δοθούν τα δικά μας χαρακτηριστικά και να παύσει η μονοτονία της κατανάλωσης και της αποστείρωσης. Να ξανααναρωτηθούμε τι σημαίνει να είσαι κάτοικος μιας πόλης και τι μπορεί να γίνει για να φουντώσει η αίσθηση της συλλογικοποίησης και της κοινότητας μέσα στις γειτονιές. Από τα πάρκα και τις πλατείες που μένουν γυμνές χωρίς δέντρα και δημόσιες βρύσες μέχρι τον διαρκή εξευγενισμό των γειτονιών μας που κάνουν την ζωή εκεί πλέον απλησίαστη, Να επιχειρήσουμε να δώσουμε πνοή και ζωή στις γειτονιές! Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Παρασκευή 06/10 19:30

Πλατεία Αγ. Γεωργίου (Ροτόντα)

« Δημόσιος χώρος ελεύθερος και κοινωνικός ή εξευγενισμένος και εμπορευματοποιημένος; Η εδαφικοποίηση των αντιστάσεων και η αξία των ελεύθερων κοινωνικών χωρών και των καταλήψεων »

- Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
- Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο
- Κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ

Παρασκευή 13/10 19:30

Πλατεία Αγ. Γεωργίου (Ροτόντα)

« Ζούμε χειρότερα και κοστίζει περισσότερο: το ζήτημα του νερού, της στέγασης και της τροφής »

- Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
- Κριτική στο σύγχρονο παραγωγικό μοντέλο και ποιότητα τροφής (Εισηγήσεις ερευνητριών)

Μετεκλογικό κείμενο της Α.Κ.

Αθήνας: ή Αντίσταση ή «Αντιπολίτευση» Όλα τα επίδικα με όρους Αντίστασης & Δημιουργίας. Καμιά εκτροπή κινηματικής δράσης σε κοινοβουλευτική.

Ο πόλος που αλλάζει την κοινωνία προς την ελευθερία είναι τα κινήματα με την πολύμορφη και πολυεπίπεδη δράση τους. Είναι οι αγώνες των κινημάτων που επανυφαίνουν τις κοινωνικές σχέσεις σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλάζουν τους συσχετισμούς δύναμης με την κυρίαρχη εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου και αντανakλούν κοινωνικές κατακτήσεις στους κρατικούς θεσμούς.

Η ολοκλήρωση του κύκλου των κινημάτων των ετών 2008-2013 οδήγησε σε μια στροφή της κοινωνίας ξανά προς τους θεσμούς της κρατικής αντιπροσώπευσης. Ακόμη και αυτή η άμπωτη των κινημάτων ήταν όμως αρκετή για να εκλέξει κυβέρνηση της Αριστεράς.

Με τις εκλογές του Μαΐου του 2023 ολοκληρώνεται μία περίοδος ύφεσης των κινημάτων και ταυτόχρονα ξεκινά μία περίοδος κρίσης των θεσμών αντιπροσώπευσης, βαθύτερης όμως από κάθε άλλη φορά. Στη νέα αυτή περίοδο είναι στο χέρι μας να οικοδομήσουμε τα κινήματα με τα οποία θα περάσουμε στην επίθεση. Απαραίτητος όρος γι' αυτό είναι η αντίσταση στη βάση της κοινωνίας κόντρα σε κάθε μορφής αντιπροσώπευση. Είναι όμως και η κοινωνική δημιουργία με την επανασυσπείρωση της κοινωνίας σε κοινοτικές δομές και σχέσεις που θα συγκροτούν τη ζωή πέρα από τον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου και θα θέτουν απειλητικά ζήτημα επανάστασης απέναντι στην κυρίαρχη εξουσία.

Σε συνθήκες ρεαλισμού της κυριαρχίας του Κεφαλαίου...

«Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη»

Λόγια σαν αυτά γράφαμε στην «προεκλογική» μας ανακοίνωση και πράγματι τα όρια αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων ήταν δυσδιάκριτα μιας και η επιλογή του «νικητή» ήταν προαποφασισμένη από το σύστημα, αλλά και από την ευρεία λαϊκή συναίνεση που αυτό επέτυχε με συγκεκριμένους τρόπους, μετατρέποντας το κράτος χωροφύλακα σε κράτος κατασκευής συναίνεσης μέσω των ΜΜΕ και κράτος πελατειακού τύπου φροντίδας για τους υπηκόους του.

Η απόδραση της πολιτικής των κυβερνήσεων και η υποκατάστασή της από την κυβερνησιμότητα και την διαχειρισιμότητα της πολιτικής του κεφαλαίου, δημιουργούν ένα περιβάλλον ενός μονόδρομου κυβερνητικής τακτικής και μια πορεία προς έναν δημοκρατικό «ολοκληρωτισμό». Το περιβάλλον αυτό συνιστά ωστόσο και κατάληξη της ολοκλήρωσης της θεσμοποίησης του κόσμου του κεφαλαίου μέσω του κράτους σε κάθε πτυχή της ζωής και της κρατικής καταστολής κάθε εναλλακτικής ως αντίθετης με την -καπιταλιστική φυσικά- ανάπτυξη στην οποία ομνύουν όλες οι δυνάμεις της αντιπροσώπευσης.

Ωστόσο τα εκλογικά αποτελέσματα εκφράζουν, αποτυπώνουν και νομιμοποιούν τελικά το είδος και τον χαρακτήρα της κυριαρχίας απέναντι στην κοινωνία και από αυτή την άποψη δεν μας αφήνουν αδιάφορους για την στρατηγική και τακτική της αντίστασης.

Ο μεγάλος ηττημένος των εκλογών ήταν χωρίς καμιά αμφιβολία η Αριστερά και ιδιαίτερα ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, ο οποίος εξάντλησε και εξαντλήθηκε σε μια γλώσσα και ένα λόγο έξω από τον ρυθμό της εποχής και μιας κριτικής σε ένα υπάρχον που δεν υπήρχε. Αυτή η ήττα ξεκινάει από το 2015 και ολοκληρώθηκε οριστικά στις τελευταίες εκλογές και η οποία ήττα είναι στρατηγικής σημασίας για την αριστερή αντιπροσώπευση.

Το **συμπέρασμα** όμως που αφορά όλους εμάς είναι ότι σε έναν κόσμο κυριαρχίας της εξατομίκευσης, της διάλυσης κάθε δεσμού και επικράτησης του ρεαλισμού ως χυδαιότητας, τα καταφύγια παλαιών αφηγημάτων, γενικεύσεων, και λαϊκισμών είναι απολύτως αναποτελεσματικά. Αυτή η συγκεκριμένη κοινωνική διαφοροποίηση επέτρεψε στην κοινοβουλευτική Δεξιά, όχι απλά μια εκλογική νίκη, αλλά και μια ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία που δεν είναι άλλη από την ψυχρή και ορθολογική διαχείριση του ρεαλισμού της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Αυτός ο καπιταλιστικός ρεαλισμός έφερε και κάποια απόνερα που δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους. Αντιθέτως.

...και της ακροδεξιάς στροφής

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. **Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα.** Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή, και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Είναι γνωστό -αν εξαιρέσουμε τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό- πως οι φασίστες δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι στον δημόσιο χώρο και στον δρόμο. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στην απουσία της Χ.Α, αλλά και στο γεγονός πως ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Κάτι τέτοιο επ' ουδενί δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα. Ωστόσο, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο.

Σε αντίθεση με τον ανθρωπότυπο της Χ.Α, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, σαφώς και δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχосύνθεση αντισυστημικότητας και σε μέλλουσες κοινωνικές εκρήξεις, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.

...είναι η ώρα της επανασύνταξης με τον κόσμο του αγώνα

Η νίκη της Νέας Δημοκρατίας, όπως και η ήττα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α, συνιστούν απότοκο της πλέον αναπόδραστης και ανεπίστρεπτης κρίσης των αντιπροσωπευτικών θεσμών. Μπορεί μια τέτοια βαθιά κρίση να εκφράστηκε με το ποσοστό-ρεκόρ της αποχής, το οποίο από εδώ και πέρα μόνο θα διευρύνεται. Συνιστά όμως αποτέλεσμα των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στη βάση της κοινωνίας και με βάση τις οποίες τεράστιες κοινωνικές ομάδες σε όλες τις ηλικίες κάτω των 40 ετών αποστοιχίζονται πλέον τελειωτικά και χωρίς επιστροφή από την αντιπροσωπευτική πολιτική. Η αποστοίχιση αυτή δεν συνεπάγεται την επιστροφή των μαζών στους κοινωνικούς αγώνες. Η κοινωνία έχει αλλάξει άρδην από τον προηγούμενο κύκλο μετωπικής σύγκρουσης με το καθεστώς.

Παρ' όλες τις φωτεινές εκλάμψεις τους, όπως η υποδοχή των προσφύγων το 2015, του κοινωνικού τείχους κατά της Χρυσής Αυγής το 2020 και των επιμέρους φοιτητικών, εργατικών και οικολογικών αγώνων, σε όλη αυτή τη δεκαετία τα κινήματα κατέγραψαν μία αδυναμία διάχυσης σε όλη την κοινωνία, που θα τα καθιστούσε ξανά επικίνδυνα για την κυρίαρχη εξουσία. Παρόλα αυτά, διατήρησαν σε μεγάλο βαθμό τις δομές κυκλοφορίας της δύναμής τους, που αποτελούν τη βάση για να επανακτήσουν γρήγορα το χαμένο έδαφος στον δημόσιο χώρο.

Οι αγώνες μας οφείλουν να ξεδιπλωθούν ταυτόχρονα σε τρεις ομόκεντρους πολιτικούς κύκλους: (α) επανασυσπείρωση και ανασυγκρότηση των οργανώσεών μας σε προσαρμογή με τις νέες κοινωνικές συνθήκες, (β) ανασυγκρότηση του κινήματος με επίκεντρο την δικτύωση γύρω από ένα μεταβατικό πολιτικό πλαίσιο για την ανατροπή, και (γ) προετοιμασία για την

μετατροπή των επερχόμενων εξεγέρσεων σε επαναστατική απειλή για την κυριαρχία.

Μετά τις εκλογές και την επανανομιμοποίηση της κυβερνητικής εξουσίας ο κυρίαρχος θα προσπαθήσει να διευρύνει της εξουσία του περιορίζοντας τον δημόσιο χώρο να καταστείλει και να ελέγξει κάθε αντίσταση, να υπηρετήσει την κερδοσκοπία λεηλατώντας την εργασία, το περιβάλλον, την ενέργεια εξατομικεύοντας και τεμαχίζοντας την ίδια τη ζωή. Έχοντας η κυβέρνηση στα χέρια της ένα διεφθαρμένο κράτος και μια μαφιόζικη ΕΥΠ δίπλα στις αστυνομικές δυνάμεις, θα προσπαθήσει να επιβάλλει νέες προσταγές.

Με τις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας ανοίγεται μπροστά μας ένας δρόμος αγώνα και ευθυνών για τα βασικά επίδικα που αυτή τη φορά οφείλουμε να τα προσεγγίσουμε με όρους Αντίστασης και με αυτό τον τρόπο να κάνουμε την είσοδό μας στην επερχόμενη εξέγερση.

–Δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε τα κρατικά εγκλήματα στα Τέμπη και στην Πύλο.

–Φράχτης του Έβρου: Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος, που Αριστερά και Δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν, είναι υπεύθυνα για το ναυάγιο της Πύλου.

–Εξορύξεις: Ενώ η El Dorado συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης και η προετοιμάζεται η λεηλασία της Ηπείρου, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από Αριστερά-Δεξιά .

–Ενεργειακό-Ακρίβεια: Το μόνο που μένει στους επίδοξους κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

-Εργασιακό: Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

-Ανάπτυξη. Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

-Καταστολή. Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ό,τι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες, αλλά και ενάντια στη νεολαία.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά της. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται μια στιγμή πριν από την μεγάλη αποσυμπίεση. Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν τον δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και εμείς δε μπορούμε παρά να συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Δημοκρατία δεν υπάρχει. Αλλαγές σε κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν μπορούν να γίνουν. Οι αυταπάτες τελειώνουν. Για όσους θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, η επανάσταση εναντίον του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος είναι εφικτή. Ας προετοιμαστούμε για όλα συμμετέχοντας στον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό αγώνα με συγκεκριμένες προτάσεις, πολιτικά προτάγματα, σχέσεις και δομές.

Ήδη, οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει.

- Ούτε αναθέσεις ούτε υποταγή
- Να πάρουμε στα χέρια μας την ίδια τη ζωή
- Με την Άμεση Δημοκρατία για την Κοινωνική Αντιεξουσία

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Εισήγηση στην παρουσίαση του βιβλίου: Φεμινιστικός Τρόμος, Μικρό Εγκώμιο του Εξτρεμιστικού Φεμινισμού

Της Χριστίνας Γεωργακοπούλου,

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»,

20/7/2023

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ

**«Ο Φεμινιστικός Τρόμος.
Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού»**
Εκδόσεις των Συναδέλφων

«Ο φεμινισμός δεν σκότωσε ποτέ κανέναν. Αυτή η φράση έχει διατυπωθεί εδώ και δεκαετίες από την πλειοψηφία του φεμινιστικού λόγου. Λες και οι φεμινίστριες προσπαθούσαν να καθισχύσασουν μια αγκυλωμένη πατριαρχία ή να υποστηρίξουν την ιδέα - που είναι ήδη ευρέως διαδεδομένη - ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να είναι τρομακτική, ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να είναι επικίνδυνη. Αλλά είναι αλήθεια ότι ο φεμινισμός δεν έχει σκοτώσει ποτέ κανέναν; Τα ονόματά τους είναι Μαρία, Νούρα, Ιουδήθ, Ντιάνα, Κρίσταμπελ. Έχουν χρησιμοποιήσει βία κατά της πατριαρχίας. Έχουν αγγίξει το μεγάλο ταμπού. Για να θρέψει έναν προβληματισμό σχετικά με τη θέση της βίας στον αγώνα κατά της πατριαρχίας, η IRENE μας διηγείται την ιστορία αυτών των βίαιων γυναικών»

Παρουσίαση:
Κατερίνα Χαραλαμπίκη (μέλος των Εκδόσεων των Συναδέλφων),
Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

ΔΡΑΣΕΩΝ ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ Περ. 20 Ιουλ. | 20:30

αλλάι
ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ «αλλάι»
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 65, ΕΙΛΑΡΧΕΙΑ

Ο φεμινισμός είναι ένα κίνημα που διεκδικεί μια κοινωνία ισότητας, απαλλαγμένη από έμφυλες διακρίσεις. Ανα τους αιώνες γυναίκες και έμφυλα υποκείμενα μάχονται για την απελευθέρωση από την ανδρική κυριαρχία και καταπίεση. Μέσα στην πορεία αυτή έχουν σημειωθεί σημαντικές νίκες του φεμινιστικού κινήματος, κάποιες από τις οποίες μάλιστα έχουν μετασχηματίσει δραστικά τις κοινωνίες στις οποίες ζούμε. Οι φεμινιστικοί αγώνες δεν αποτελούν

κάτι απρόσωπο. Είναι ιστορίες γυναικών, οι οποίες είτε ατομικά, είτε συλλογικά προσπάθησαν να σπάσουν τα δεσμά της πατριαρχίας. Πολλές φορές η απελευθέρωση αυτή επήλθε με τη χρήση μη ειρηνικών μέσων. Αναφερόμενη σε τέτοιες ιστορίες και αγώνες η Irene, συγγραφέας του βιβλίου "Φεμινιστικός Τρόμος" μας καλεί να αναρωτηθούμε ποιός είναι ο ρόλος της βίας στη μάχη κατά της πατριαρχίας, αλλά και για τί ακόμα και σήμερα, η αναφορά στη χρήση βίας από ένα ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα προκαλεί τόσο μεγάλη αμηχανία και πολλές φορές άρνηση.

Η πατριαρχία, ως αρχέγονη μορφή καταπίεσης και ως μια ακόμη μορφή εξουσίας εμπεριέχει βία. Από τις απαρχές αυτού του κόσμου, το γυναικείο σώμα έχει υποστεί την πιο βάνανυση, την

πιο λυσσαλέα μορφή βίας: έχει χτυπηθεί, έχει ματώσει, έχει βιαστεί, έχει δολοφονηθεί. Αμέτρητες γυναικοκτονίες συμβαίνουν ανά τον κόσμο κάθε χρόνο, αμέτρητες γυναίκες κακοποιούνται ή γίνονται θύματα ενδοοικογενειακής βίας, αμέτρητα κορίτσια έχουν υποστεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων, είτε έχουν εξαναγκαστεί σε γάμους παρά τη θέλησή τους. Ο φόβος του βιασμού, της εκδικητικής πορνογραφίας, το ρίσκο μιας παράνομης άμβλωσης, αποτελούν μορφές έμφυλης βίας. Όσο και αν μας σοκάρει αυτή η απарίθμηση, δυστυχώς έχουμε αφομοιώσει αυτού του είδους τη βία στις κοινωνίες μας.

Στον αντίποδα αυτής της πατριαρχικής βίας βρίσκεται ένα είδος “γυναικείας” αμυντικής βίας. Ανα τους αιώνες πληθώρα γυναικών έχουν δολοφονήσει τους κακοποιητές τους. Η μισογυνική και η αμυντική βία ωστόσο φέρουν σημαντικές διαφορές ως προς το κίνητρο και το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο λαμβάνουν χώρα. Οι άνδρες που αποφασίζουν να στερήσουν τη ζωή μιας γυναίκας το κάνουν με την πεποίθηση ότι αυτή η ζωή τους ανήκει, πεποίθηση που τους έχει προσδώσει το σύστημα της πατριαρχίας. Επίσης αν και όλοι οι άντρες δεν είναι βιαστές τα προνόμια που απολαμβάνουν μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα τους επέτρεπαν να είναι χωρίς να υπάρχουν μεγάλα εμπόδια. Αντίθετα οι γυναίκες που σκοτώνουν τους καταπιεστές-συντροφους τους ωθούνται από ένστικτο επιβίωσης και όχι από κάποιο αίσθημα κυριαρχίας. Για τον ριζοσπαστικό φεμινισμό άλλωστε δεν αποτελεί ζητούμενο η καταστροφή μίας μορφής εξουσίας για την δημιουργία μιας νέας, την οποία θα κατέχουν οι γυναίκες, αλλά η εξάλειψη κάθε μορφής καταπίεσης. Αρκεί μόνο και μόνο να προσπαθήσουμε να φανταστούμε το αίσθημα φόβου και πόνου που προκαλεί σε μια γυναίκα το να ζει με έναν άνθρωπο που μπορεί να την χτυπήσει ή να την βιάσει ανα πάσα στιγμή ή (ίσως ακόμα χειρότερα) να κάνει το ίδιο στο παιδί της, προκειμένου να καταλάβουμε τι είναι αυτό που την οδηγεί στη χρήση βίαιων μέσων. Αυτό το αίσθημα ανασφάλειας των γυναικών-θυμάτων εντείνεται ακόμα περισσότερο αν αναλογιστούμε, την ανυπαρξία δομών στήριξης των θυμάτων έμφυλης βίας, την αδυναμία απόδοσης δικαιοσύνης και πόσο αυτά μπορεί να επηρεάζονται ανάλογα με ταξικά και

φυλετικά κριτήρια. Υπο αυτό το πρίσμα ίσως η χρήση βίας δεν μοιάζει πλέον τόσο παράλογη... οι γυναίκες σκοτώνουν για να μην πεθάνουν.

Αξίζει να τονίσουμε πως η ατομική αυτοάμυνα των γυναικών θυμάτων δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί κομμάτι του μαχητικού φεμινισμού, εφ' όσον το προσωπικό είναι και πολιτικό. Πέραν των περιπτώσεων όμως όπου γυναίκες δολοφόνησαν άντρες με τους οποίους μοιράζονταν τη ζωή τους, βίαιες μέθοδοι έχουν χρησιμοποιηθεί διαχρονικά σε συλλογικές δράσεις από το κίνημα στον αγώνα κατά της πατριαρχίας.. Η Irene αναφέρει χαρακτηριστικά πως ακόμα και ο αγώνας των Σουφραζετών, ίσως ο πιο γνωστός και αναγνωρισμένος αγώνας του φεμινιστικού κινήματος, εμπεριείχε στοιχεία βίας και αυτό γιατί οι γυναίκες εκείνες είχαν αντιληφθεί πως το Κράτος αποτελούσε μια παντοδύναμη οντότητα που από τη μία παρεμπόδιζε τη γυναικεία χειραφέτηση και από την άλλη κατείχε το μονοπώλιο της βίας. Έτσι η διεκδίκηση της ισότητας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί ως διαπραγμάτευση με ειρηνικούς όρους. Ο συλλογισμός αυτός θα μπορούσε να αποτελέσει σημείο προβληματισμού και για τις σύγχρονες πρακτικές ακτιβισμού στο φεμινιστικό κίνημα. Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε πως στον αγώνα και την οργάνωση της δράσης μας πρέπει να λαμβάνουμε υπ όψιν και τις πρακτικές του αντίπαλου δέους, οι οποίες δυστυχώς είναι συνήθως βίαιες. Αξίζει να αναλογιστούμε επίσης πως η χρήση βίας σε άλλους αγώνες του κινήματος που δεν απαρτίζονται κατά πλειοψηφία από γυναίκες πχ μαχητικός αντιφασισμός, όχι μόνο δεν λαμβάνει τόσο σκληρή επίκριση, αλλά είναι συχνά και αδιαπραγμάτευτη. Μήπως μια τέτοια αντιμετώπιση οφείλεται στο ότι η βία έχει αποδοθεί παραδοσιακά ως χαρακτηριστικό στους άνδρες, ενώ αντίθετα στις γυναίκες έχει αποδοθεί στερεοτυπικά μια πιο υποτακτική συμπεριφορά;

Ως πολιτικά υποκείμενα που συμμετέχουν στα φεμινιστικά κινήματα του σήμερα αντιλαμβανόμαστε πως η πραγματική απο-πατριαρχικοποίηση της κοινωνίας είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες, μέσα από μαζική και

καθημερινή αντίσταση στην καταπίεση, μέσα από τη διεκδίκηση της θέσης μας και την άρθρωση του λόγου μας στο δημόσιο χώρο. Χωρίς να φτάνουμε στο σημείο να αντιμετωπίζουμε ηδονικά τη χρήση βίας (πιστεύω άλλωστε πως οι περισσότερες από εμάς θα ήθελαν η χειραφέτηση, όπως και κάθε διεκδίκηση να πραγματοποιηθεί με ειρηνικά μέσα) αξίζει να προβληματιστούμε για το αν και σε ποιο βαθμό η χρήση της μπορεί να καταστεί χρήσιμο και αποτελεσματικό εργαλείο.

Φεμινιστικός Ιούλης στο «αλτάι»

Πρόγραμμα βιβλιοπαρουσιάσεων

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΣ ΙΟΥΛΗΣ

ΔΡΑΣΕΩΝ ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

* Πέμπτη 20 Ιουλ | 20:30
«Ο Φεμινιστικός Τρόμος. Μικρό εγκώμιο του εξτρεισμού»
Εκδόσεις των Συνοδελφών
Παρουσίαση:
Κατερίνα Χαραλαμπίκη (μέλος των Εκδόσεων των Συνοδελφών),
Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

* Δευτ. 24 Ιουλ | 20:30
«Επιβαλλόμενη Μητρότητα.»
Ο σύγχρονος περιορισμός των εκτρώσεων στις ΗΠΑ, τα όρια των κινημάτων υπέρ της επιλογής και οι αρνήσεις αναπαραγωγικής εργασίας.
Παρουσίαση:
Υπομάδα εκτρώσεων της Φάμπρικα Υφανέτ,
Ελίανα Καναβέλη (Συντάκτης του περιοδικού Βαβυλωνία)

* Τρίτη 25 Ιουλ | 20:30
«Φεμινισμός για το 99%: Μανιφέστο»
Εκδόσεις Εκτός Γραμμής
Παρουσίαση:
Δέσποινα Παρασκευά-Βελουδογιάννη
(Μέλος των εκδόσεων Εκτός Γραμμής)

*Σε όλες τις εκδηλώσεις θα υπάρχει εισήγηση από συντρόφισσες της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας

αλτάι
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ «αλτάι»
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 65, ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Τρίτη 4/7: «Οικοφεμινισμός» από τις εκδόσεις Ευτοπία

ΟΙΚΟΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ανθολόγηση - Επιμέλεια
Σταύρος Καραγεωργάκης

εκδόσεις
ΕΥΤΟΠΙΑ

Παρουσίαση:

Σταύρος Καραγεωργάκης (δρ. Φιλοσοφίας, συγγραφέας)

Χρύσα Χριστοφορίδου (Μεταφράστρια)

Πέμπτη 20/7: «Ο Φεμινιστικός Τρόμος. Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού» από τις Εκδόσεις των Συναδέλφων

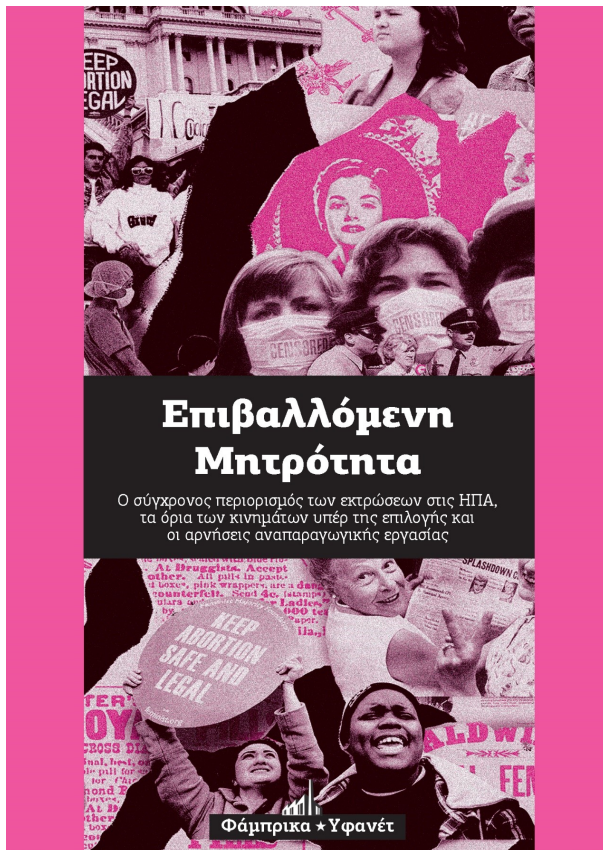

Παρουσίαση:

Κατερίνα Χαραλαμπάκη (Μέλος των Εκδόσεων των Συναδέλφων),

Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

Δευτέρα 24/7: «Επιβαλλόμενη Μητρότητα. Ο σύγχρονος περιορισμός των εκτρώσεων στις ΗΠΑ, τα όρια των κινημάτων υπέρ της επιλογής και οι αρνήσεις αναπαραγωγικής εργασίας»

Παρουσίαση:

Υποομάδα εκτρώσεων της Φάμπρικα Υφανέτ

Ελιάνα Καναβέλη (Συντάκτης του περιοδικού Βαβυλωνία)

Τρίτη 25/7: «Φεμινισμός για το 99%: Μανιφέστο» από τις εκδόσεις Εκτός Γραμμής.

Παρουσίαση:

Δέσποινα Παρασκευά-Βελουδογιάννη (Μέλος των εκδόσεων Εκτός Γραμμής)

***Σε όλες τις εκδηλώσεις θα υπάρχει εισήγηση από συντρόφισσες της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας**

****Κοινή ώρα έναρξης 20:30**

Στιγμιότυπα από το χτεσινό

pre-opening event του ελεύθερου κοινωνικού χώρου «αλτάι». (Photo-Vid)

Ευχαριστούμε τον Sarbasst سربست και τον Dj Booker που έντυσαν μουσικά τη βραδιά. Ευχαριστούμε και όλες/ους όσοι ήρθαν να γνωριστούμε ή και να ξανα-γνωριστούμε και χαράξουμε τις νέες διαδρομές.

Η σελίδα της «**Βαβυλωνίας**» θα σας ενημερώνει για το πρόγραμμα του χώρου, που είναι ανοιχτός για τον καθ' έναν και περιμένει με χαρά να συνδιαμορφώσει ιδέες και προτάσεις.

Επόμενο άνοιγμα τη **Δευτέρα 12/6**, στις **8μμ** με τη συντονιστική εβδομαδιαία συνέλευση της **Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας**.

Φωτογραφίες

Video

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2023/06/352817140_215865847938950_7650316687809126602_n.mp4

Κείμενο/κάλεσμα του ελεύθερου κοινωνικού χώρου «αλτάι» για τους από τα κάτω, για την κοινωνία, για την ίδια τη ζωή

Αλτάι, ένα ταξίδι χωρίς αρχή και τέλος. Δίχως περιφραγμένα αφηγήματα, δεισιδαιμονίες και ιδεολογικές κατασκευές. Κάτω από τα σύννεφα, στην εμπειρία του ανοικτού, εκεί που όλα παίζονται και θα παιχτούν. Ένα σκίρτημα χαράς χωρίς μεσολάβηση, μια δράση χωρίς θέαμα. Όλα τα άλλα είναι Κράτος.

Εδώ στα Εξάρχεια, στο μητροπολιτικό κέντρο, στη γειτονιά του κόσμου. Μια γειτονιά γνώριμη για μας μέσα από την δεκαπενταετή ζωή μας στο ιστορικό «Nosotros». Μια γειτονιά με πολύμορφα και πολυεπίπεδα υποκείμενα, που παρήγε και παράγει ιστορία, ποίηση, λογοτεχνία και πολιτική. Αυτός είναι ο λόγος που αυτή η γειτονιά δέχεται σήμερα την επίθεση της καθεστωτικής πολεοδομίας με μετρό, αναπλάσεις και με μια εκτεταμένη αστυνομικρατία. Στόχος ο τεμαχισμός και η διάλυση του δημόσιου χώρου και η ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών σχέσεων.

Ο Ε.Κ.Χ. είναι το έδαφος που μας εισάγει στον δημόσιο χώρο. Εκεί που κάθε μέρα διεξάγονται οι εμφύλιοι για το νόημα της ζωής σε όλα τα επίπεδα. Εκεί που το άτομο, τα κοινωνικά στρώματα, οι τάξεις αναμετριοούνται για την ίδια την ύπαρξη, αλλά και την προοπτική τους, εκεί που η σύγκρουση αξιών και σημασιών καθορίζει τον χρόνο, την ελευθερία, την ίδια τη ζωή.

Μέσα στις σημερινές συνθήκες, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι μπορούν να αναδείξουν το συλλογικό με νέους όρους, ώστε αυτό να γίνει ανάχωμα όχι μόνο απέναντι στην γενική εξατομίκευση, αλλά και στη διαρκή επέκταση της ιδιωτικοποιημένης και

φιλελευθεροποιημένης πρακτικής ακόμη και σε κάθε τι εναλλακτικό που θέλει να παρουσιάζεται με ριζοσπαστικό/ανατρεπτικό πρόσημο. Η προοπτική είναι οι Ε.Κ.Χ να αποτελέσουν ένα εμπράγματο κυτταρικό παράδειγμα της μικρής αυτόνομης κοινότητας.

Η ίδρυση τέτοιων κέντρων είναι την ίδια στιγμή μια πολιτική επιλογή, μια στρατηγική για τη νίκη του κόσμου μας, χαράσσοντας την όλο και μεγαλύτερη διεύρυνση του ζωτικού μας χώρου και της δύναμης της κοινωνίας απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο. Ως απαραίτητο πρώτο βήμα αυτής της στρατηγικής είναι η εδαφικοποίηση των αγώνων μας μαζί με την κοινωνία μέσα από τη δημιουργία και δικτύωση κοινοτήτων και κοινών σε αντιπαράθεση με το υπάρχον. Εκεί όπου θα σφυρηλατηθεί η ενότητα των καταπιεσμένων, η σχέση μεταναστριών/ών με ντόπιους, ώστε μέσα από την αλληλεπίδραση να έρθει κοντά η δυτική με τη μη-δυτική σκέψη και πρακτική, από ανθρώπους που αγωνίζονται καθημερινά ενάντια στο σύστημα της κυριαρχίας σε όλα τα επίπεδα, από το πιο απλό έως το πιο σύνθετο.

Η ονοματοδοσία του χώρου προήλθε από το γλυπτό γεράκι που σκεπάζει με τα φτερά του το κοινωνικό μας κέντρο. Το «αλτάι» είναι εμπνευσμένο από το ομώνυμο έργο της συγγραφικής κολεκτίβας Wu-Ming (a.k.a. Luther Blisset) που πάντα μας παρότρυναν να απαλλαγούμε μια και καλή από τη λογική του *individuum* και να οδηγηθούμε προς μια κουλτούρα του *condividuum*. Αυτή λοιπόν, η υβριδική ράτσα γερακιού, στο εν λόγω πόνημα παρουσιάζεται ως σύμβολο της συνεύρεσης των πολιτισμών, μα και της ισότιμης αλληλεπίδρασης ως μέσου για την υπέρβαση των δυνατοτήτων του ατομικού και την εκτίναξη σε κάτι σπουδαιότερο, προσδοκά αυτό ακριβώς, να προετοιμάσει και να προεικονίσει το διευρυμένο τώρα ευρισκόμενο πάντα σε κατάσταση αναμονής.

Ανοίγουμε ένα νέο κοινωνικό κέντρο για τη έξοδό μας στον δημόσιο χώρο και ταυτόχρονα επιθυμούμε να δημιουργήσουμε έναν κοινό τόπο διαρκούς συνεύρεσης, διαβούλευσης και διάδρασης με όλες, όλους, όλ@.

Το πιο σταθερό πόδι τής πολιτικής ετερονομίας: Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία

Του Γιώργου Κτενά

Το μουδιασμένο ενδιαφέρον που προέκυψε για τις εκλογές συνοδεύτηκε από μια στοιχειώδη αναπλαισίωση της νομιμοποίησης που έχουν τα κόμματα εξουσίας, αλλά σε περιβάλλον ευρύτερης περιφρόνησης προς το πολιτικό σύστημα. Ο λόγος που συμβαίνει αυτό αφορά το σώριασμα της ονειροφαντασίας που είχε δημιουργήσει η Αριστερά, καθώς οι ρεφορμιστικές προτάσεις και πολιτικές δεν ξέφυγαν ποτέ από τα στενά όρια της σοσιαλδημοκρατίας (όπως συμβαίνει παγκόσμια). Παρόλα αυτά κατάφερε να αφομοιώσει στην πρώτη κυβερνητική πορεία προς την εξουσία ένα μεγάλο μέρος τής κινηματικής πρακτικής και δράσης, αν και ποτέ δεν ήταν ή έγινε πολιτικός φορέας έκφρασης κινημάτων. Γιατί υπήρξαν (και υπάρχουν ακόμα) πολιτικά υποκείμενα που πίστεψαν ότι τα ζητήματα που είχαν αναδειχθεί κοινωνικά, θα μπορούσαν να βρουν αυθόρμητη θεσμική λύση. Αυτή η εξέλιξη έφερε σε έναν βαθμό την αύξηση της ταχύτητας για την ήττα των κινημάτων.

Το έλλειμμα κριτικής στο κυρίαρχο φαντασιακό δεν ξεμακιγιάρει τις πραγματικές συνθήκες που πρέπει να αμφισβητήσουν και να συγκρουστούν με την κανονικότητα της ανάθεσης, του κρατισμού, των αναλλοίωτων θεσμίσεων σε δεξιό ή αριστερό κυβερνητισμό.

Αρκεί να σκεφτούμε ότι η πιο ακραία εκδοχή θεσμικής κριτικής (που πολλές φορές γοητεύει και τους αναρχικούς) αφορά το σχήμα τού διαλεκτικού υλισμού με τη βάση (-Οικονομία) και το εποικοδόμημα (-Πολιτική εξουσία). Άρα μετασχηματίζοντας τις σχέσεις παραγωγής θα αλλάξει νομοτελειακά και η πολιτική εξουσία -πιάσε το αυγό και κούρεφ' το δηλαδή. Είναι διαφορετικό το πλαίσιο λειτουργίας του κοινοβουλευτισμού (πολλές φορές και του εξωκοινοβουλευτισμού) και διαφορετικό εκείνο τής προεικόνισης της νέας πραγματικότητας που θέλουμε να δημιουργήσουμε. Ευτυχώς που το ζαπατίστικο μοντέλο αποκατέστησε πολιτικά την προεικόνιση στον αισθητό κόσμο. Τον υλικό κόσμο, για να μιλήσουμε με τη δική τους γλώσσα.

Γιατί είναι η κάθετη μορφή οργάνωσης στον τρόπο που λαμβάνονται οι αποφάσεις και η οριζόντια στον εθελοντισμό που δημιουργούν τη γραφειοκρατία εντός των μεγάλων ή μικρών κομματικών μηχανισμών, με αποτέλεσμα να θέλουν να εκφράσουν την κοινωνία αλλά να μην παρατηρούν ότι η κοινωνία λείπει. Κι εδώ, προφανώς, έχει ενδιαφέρον το κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης που βάζει ως επίκεντρο εναλλακτικής την Αντιεξουσιαστική Συνέλευση, για την αυτεξούσια κατάκτηση της προοπτικής με βάση την οριζοντιότητα, την αυτοοργάνωση, την αντι-ιεραρχία. Ως μια δυναμική και διαρκώς αυτοθεσμίζουσα δομή και όχι ως μια τεχνική ιδεολογική φιλελεύθερη κατασκευή των πλασιέ της επανάστασης, που αθροίζουν ατομικές γνώμες.

Να βρεθούμε ακροθιγώς σε εκλογικά μονοπάτια: Η ψήφος στις εκλογές δεν εκφράζει μια άποψη αλλά, αντίθετα, αναθέτει μια εντολή – Η ανάθεση εξουσίας υπάρχει σε αστικό και δημόσιο δίκαιο (-το δημόσιο αφορά την κοινοβουλευτική εντολή), μόνο που στη δεύτερη συνθήκη δεν υπάρχει λογοδοσία. Άρα η αντιπροσωπευτική δημοκρατία (είτε με απλή είτε με αυξημένη αναλογική) αποτελεί το πιο σταθερό πόδι τής πολιτικής ετερονομίας. Για αυτό θα πρέπει να αναδειχτούν τα φαντασιακά

που φτύνουν το χτικιό τής ανάθεσης και αναδεικνύουν το Δημόσιο ανάμεσα στο εγκλωβιστικό δίπολο Κρατικό-Ιδιωτικό. Με παράλληλη κατάργηση των τμημάτων της κοινωνίας που παρασιτούν, με αιρετούς και άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους, δημιουργία πυρήνων αυτόνομης συνείδησης και οργάνωσης. Μια βαθιά κοινωνική αντιεξουσιαστική διαδικασία που θα απομαγεύσει είτε από την προσμονή των θεσμικών διευθετήσεων είτε από το μαρξιστικό φαντασιακό, που θέλει τη χειραφέτηση σε οικονομικό και πολιτικό πεδίο να γίνεται σε κεφάλαια. Πάντα μέσω της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Δηλαδή απομάγευση από πρακτικές που δοκιμάζονται σε παγκόσμια κλίμακα εδώ και δύο αιώνες. Και, για όποιον δεν το έχει παρατηρήσει, έχουν διατηρήσει τα κοινωνικά θέματα δύο αιώνες πίσω.

Νεοναζί, πίσω στις ψηφιακές σας τρύπες!

Την Τετάρτη στις 19/4, στις 9 μ.μ, η κατάληψη του Ε.Κ.Χ. «Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης» δέχθηκε οργανωμένη επίθεση από 10 νεοναζί νεαρής ηλικίας. Το περιστατικό αυτό έρχεται δύο μήνες μετά την επίθεση με μαχαίρι που δέχτηκε αντιφασίστας ύστερα από την αποβίβασή του από το μετρό της Βικτώριας μετά το πέρας διαδήλωσης στην Καλλιθέα από παρόμοιου προφίλ άτομα. Οι νεοναζί, αφού πέρασαν κάποια ώρα στα σκοτάδια, στο χώρο πέριξ της κατάληψης ζωγραφίζοντας σβάστιγκες, έφτασαν ως την είσοδο του κτηρίου, βρίζοντας και χαιρετώντας ναζιστικά προς τα μέλη των ομάδων χορού και θεάτρου που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο χώρο. Τα άτομα κράτησαν την ψυχραιμία τους μέχρι να τους δουν να το βάζουν στα πόδια 39 δευτερόλεπτα αργότερα, όσα και το βίντεο που ανάρτησαν στα ΜΚΔ για να καυχηθούν, πετώντας πίσω τους ένα δυναμιτάκι. Κατόπιν επικοινωνίας, εντός ολίγων λεπτών μετά το συμβάν, μεγάλος αριθμός αλληλέγγυου κόσμου κινητοποιήθηκε στην περιοχή, πραγματοποιώντας μηχανοκίνητες και πεζές περιπολίες προκειμένου να εντοπίσουν τα φασιστοειδή

τα οποία είχαν τραπεί σε φυγή.

Οι επιθέσεις σε Ελεύθερους Κοινωνικούς Χώρους δεν αποτελούν έκπληξη για εμάς. Στο πρόσφατο παρελθόν, με διάφορους συντρόφους και ανθρώπους που συμμετέχουμε σε κοινές δράσεις και πρωτοβουλίες, κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε παρόμοιες καταστάσεις στον Ε.Κ.Χ. «Συνεργείο» στην Ηλιούπολη και στον Ε.Κ.Χ. «Φαβέλα» στον Πειραιά. Κοινός παρονομαστής και των τριών επιθέσεων ήταν η ουσία των χώρων αυτών, η λειτουργία τους ως δημόσιοι χώροι, μιας και οι τρεις προσπάθειες τρομοκράτησης έλαβαν χώρα την ώρα που διενεργούνταν ελεύθερα μαθήματα και κύκλοι αυτομόρφωσης. Επιλέγοντας μια τέτοια στρατηγική, γνωρίζουν πως θα είναι γι' αυτούς πιο εύκολο να επιχειρήσουν και να φύγουν αναίμακτα από το σημείο. Παρόλα αυτά, στην περίπτωση της «Φαβέλας» κάτι τέτοιο δε συνέβη, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Κάτι που αμελούν να συνυπολογίσουν, είναι το τι δυνάμεις κινητοποιεί και απελευθερώνει μια τέτοια πρόκληση. Τέτοιες παρενέργειες τις έχουν νιώσει στο πετσί τους οι παλαιότεροι εξ' αυτών.

Επίθεση σε κινηματικό χώρο σημαίνει συσπείρωση των αντιφασιστικών αντανακλαστικών, σημαίνει επαγρύπνηση, σημαίνει περιπολίες, διαδηλώσεις, σημαίνει ότι θα νιώσουν πάλι την ανάσα μας στο σβέρκο τους. Δεν είμαστε χτεσινοί, κουβαλάμε την εμπειρία και τα πολύμορφα εργαλεία αγώνα τα οποία μας κληροδότησε η προηγούμενη δεκαετία όπου το αντιφασιστικό κίνημα τσάκισε το φασισμό στο δρόμο από την Κομοτηνή ως την Κρήτη.

Επίθεση σε ελεύθερα μαθήματα, σε ένα χώρο δημιουργίας και συλλογικής αυτο-εκπαίδευσης σημαίνει κοινωνική απομόνωση και κατακραυγή για τους δράστες. Η ενέργεια στόχευσε την ίδια την κοινωνία της Πετρούπολης, ένα από τα πιο ζωντανά κύτταρά της. Πρόκειται για ένα κέντρο με ανθρώπους όλων των ηλικιών που συνευρίσκονται για να δημιουργήσουν. Άλλοι παράγουν πολιτική, άλλοι πολιτισμό, άλλοι λαχανικά και ζαρζαβατικά και άλλοι κοινωνικές σχέσεις, μιας και πρόκειται για ένα μέρος έκφρασης και κοινωνικοποίησης σε πείσμα της αποξένωσης και του αποκλεισμού που επιβάλλει ο σύγχρονος καπιταλισμός.

Ο ρατσισμός, η ξενοφοβία και η μισαλλοδοξία δεν έχουν χώρο στην κοινωνία και θα είναι για πάντα συνδεδεμένα με το θρίαμβο του θανάτου και της δυστυχίας. Εμείς, κάνοντας την αρχή από τον ανθισμένο βοτανικό κήπο της Πετρούπολης, θα συνεχίσουμε να μπολιάζουμε τον κόσμο με αλληλεγγύη για να νικήσει η ζωή, η

ζωή όπως τη θέλουμε εμείς, η ζωή χωρίς αποκλεισμούς, η ζωή όπως θα είναι όταν θα την έχουμε πάρει στα χέρια μας.

Ο Βοτανικός εδώ και 13 χρόνια στέκεται όρθιος και το ίδιο σκοπεύει να κάνει και απέναντι σε στοχοποιήσεις δημοτικών αρχόντων και νεοναζί. Δεν θα είναι μόνος του, αλλά θα έχει στο πλευρό του ένα μαχητικό αντιφασιστικό κίνημα που τον έχει ήδη αγκαλιάσει όπως όλες τις καταλήψεις, όλο το δημόσιο χώρο. Ο Βοτανικός από τον οποίο έχουν περάσει και συμμετάσχει εκατοντάδες κάτοικοι, θα παραμείνει ανοιχτός από και για το λαό της Πετρούπολης, χωρίς να φοβάται το παραμικρό.

-Όλες/οι στην αντιφασιστική διαδήλωση στη Στρογγυλή Πλατεία της Πετρούπολης, το Σάββατο 22/4, στις 12.00.

-Ούτε σπιθαμή δημοσίου χώρου στους νεοναζί

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας